soyutlarım, bakın isterseniz.

-deniz

duvar akıyor.

duvar akıyor,

ev sessiz lakin kediler var

mutlu muyum?

sonuçta biziz,

belki de son kolam bardaktaki vermiştir bana

o mutluluğu

soramam ki kimseye

mal derler.

başımı alıp gitsem ya.

başımı alıp gidemez miyim?

göçemez miyim bu dünyadan?

yerim o kadar mı geniş ki razım olsun ellerimden,

kazandırmadı bana bi galibiyet ki noksan da yenilgiden,

senin değil miydim ben oysa attığın yalanlar boğucu,

tek çantanın içinde kayıp olan çakmağım gibi,

hep başkasına sorar, başkasından isterdim,

senden asla...

soracaklarım vardı bu gece, sormak çok istedim.

lakin geçmişin geçmişle görüşmüşlüğü mü vardı ki geleceğini sorgulayacağım.

vazgeçtim, soran olursa vazgeçti dersin,

soramazlar zaten kim biliyor ki,

yerle bir olmuş gönlümden,

kopan taş parçaları haricinde.

ama sanma taş aşktı,

aşk kalbimden hiç taşmadı.

kaç dize daha yazacağım sana peki,

kaç varlığı sorguya çekeceğim..

senin olmana alışmak güç,

olmamanı mı çekeceğim

ortaya çık.

melodiler esmeli.

essin melodiler kulağıma
tıkırdasın klavyemin sesi,
beni bu hayattan soğutan da ısıtan da,
kulağımın kendisi ama teslim oldu.

dokunsun ellerim kalbe, tene ve her şeye.
ama yeri geldiginde çeksin tetiği de,
unutmasın ne yapacağını,
elimin kendisi ama teslim oldu.

Boynundan akan o zarafet,
koklasın her şeyi, belki de çöpçü kamyonunun tekerleğini,
belki de çöpü,
sikeyim ki yine,
burnumun kendisi ama teslim oldu.

herkesi sevsin ne olacak,
yatacak yeri mi yok ki dert edinsin,
sakın sorma tekrar orospu çocuğu,
kalbimin kendisi ama teslim oldu.

ama sorma ki aslı kim,
değişsin kişiliklerin allah mı var hesabın sorulsun,
ama seni öldüreceğim,
benliğimin kendisi ama teslim oldu.

ben miyim lan?

idolum kim, ben olamam
huşu nedir ki ilhamsız,
polonyanın esintilerindendir ilham,
değildir sadece bilinmez,

ya da öyledir,
ne zaman çelişmedim ki kendimle,
bu siktiğimin yerinde.
üç şişeyle bakışıyorum,
alkol değil anlamazsınız,
eskisiyle bakışıyorum,
o değil anlamazsınız,

üzüntüdendir o,
varolmazsınız bazen,
silinecek gibi olursunuz dünyadan,
ama belki de sizi kurtacak olandır silgi,
yanlış yeri silsin.

soyutlarım, bakın isterseniz.

herkes almadı mı maaş,
her insan tohumu değil mi parasız olan,
ama olmadı mı para iman,
para imansa bu nasıl iman,
gerçi allaha inanmam.

bazen istiyorum bulutları,
bulutsuz olmamayı, ama çok kıskanıyorum onları,
istedikleri gibi ağlıyorlar,
ağladıkları yere bereket geliyor,
çok özendirici.

ama ben neyim ki zaten,
bir şey olamadım ki,
bir eğri değilim ki doğrulayım,
bir doğru değilim ki anlayayım,
bir değilim ki satıra başlayayım.

ama evim var değil mi,
kedilerim, mutluyumdur herhalde,
arkadaşım, tuttuğumuz ev,
kedi evleri ve sevgilim,
mutluyumdur herhalde.
değilim.

ben hissedemiyorum, yiyorum,
hislerimi yiyorum, mutluluk ne?
ne gerçekten, anlatın bana,
beyoğlu sokaklarındaki sabah simidi mi?
sahilde güneşin doğuşunu en önden izleyen aile reisi mi?
yeni doğan çocuğunu elinde tutan annenin gözyaşı mı?
sevgilisine çiçek alan çocuk mu?
ya da sadece şiir yazan ve ağlayan...
neyden bahsediyorum ki ben.

yazıcak mıyım gerçekten bunları,
bir saat gibi sürede kafamdan ne geçiyor olabilir,
yazı atakları bana nereden vuruyor ki,
hayat yetmiyor, yazıyorum,
halbuki hayat yetse,
mutlu olurum.

odundan yapılmış masam mı evim?
oturduğum koltuk mu tek desteğim,
somutum diye mi tüm bu itiraflar,
yoksa itiraflar mı soyut,
itiraf ne ki?

rutubet kokuyor,
derdim ne zaman bitecek?
ama aslında artık istanbul esmeye başladı,

günler güzel.

ama bilmiyorum, uyuyamıyorum ve yazıyorum.
belki de yazmasam olur,
ama bu siktiğimin yerinde,
nereye içimi dökeyim,
dökülcek içim bile yok.
sıkılırlar.

vantilatör sesi mi olup rahatsız etmeliydim,
yoksa kırılan ayağı olup eğrilmeli miydim,
hep doğru olmaya çalıştım,
fıtık oldum sikeyim.

görünür olsam ne olacaktı ki,
yenik miyim şu hormonlara,
yok olsam ne olacaktı ki,
yenik miyim, anneme, rahmine, babama,
neden beni var ettiniz gerizekalılar.

hiçbir zaman açılmayan bir balkon kapısı olmak istiyorum,
umrumda olmadan,
tozlanıp gitmek istiyorum,
sahip, kiracı, ev sahibi değiştiğinin farkında olmadan,
havuz manzarasına bakarak ömür geçirip,
depreme yıkılmak istiyorum,

sorma.

ilham arıyorum hala,
bazen krem renkli şortumda,
bazen mikrofonumda,
bazense gezdiğim yerlerde,
ben neden ilham arıyorum ki?
aramasam ya.

mum düşün, sadece mum,
yak ucunu, ya tabutun kenarına koy,
ya da doğum günü kutla, bazen öyle olur.
ya ben?
ben ne yapacağım.

rast gelmiyorum,
sevmiyorum.
şansı sikeyim.

canhıraş yüreğimi parçalamak istiyorum
biçare ellerimi yüreğime götürüyorum,
açılsa göğüs kafesim, kalbim hesap verse,
akıllanırım herhalde.

bilemezsin, girifttir kafan değil mi?

bilemezsin değil mi?
bilemezsin.
bilmek istemezsen ama, o zaman ne yaparsın ki?
yöntem istiyorum senden.

içim kahkalara boğuluyor,
bir çocuk kelime bakıyor internetten,
şiirlerinde kullanacakmış,
türkçe değişti desem anlamaz,
ne yapmalı?

kırmızı ışıkta geçsem ne olur ki?
gene yol verirler?
ölsem ne olur ki?
gene yol verirler, ama melekler.
bu ölmek olmaz ki,
neden üzülüyorsun anne,
araba çarpsa ne olacak, ama yaya geçidi değil mi?
o suçlu o zaman anne, üzülme.
ben iyiyim.

neden depderin anlamsızlık içinde yüzüyorum,
neden yüzüm kıpkırmızı, ama esmerim,
neden ellerim bunu yazıyor, uyumalıyım aslında.
uyumamalı, yaşamalı.
uyku ölmektir.

karamsar olmak istemiyorum,
yardım edin bana,
ama olay şu ki
iyimser olmak ta istemiyorum amına koyayım,
yaşamanın manası ne o zaman sikeyim.

füturu yok, olmaz, ama ben bahçeye düşen çifti olmayan çorabım.
ya da sokakta çocuğun tekmelediği taşım,
ya da yola kaçan topum, ya da annemin attığı bir lirayım.
ben neyim gerçekten?

zamaneyi sikeyim, kime ne ki?
benim vaktim doksanlardır,
bu yıllarda hayata bürünmeyi,
ben istemedim ki,
bana bu yılları,
hak göremezsiniz.

somut değilim ve başlıksızım,
bende kendini bulan okuyacaktır lakin sensen,
gitmelisin buradan neden beni anlayasın,
aptal mısın?

gerizekalı mı?

anonim başladım inanmazsın.

Hislerim yüz arıyor,

Yüzsüzlük sanıyorlar aslında,

Oysa var yüzleri, çokça,

Ama kötü, karanlık,

Dünyam tutunamadı bu kara dokuya.

Belki böyle başlar,

İnanılmaz bir sonun kurdelesini kesmek,

Adı soyadı yok,

Hikayem anonim,

Kursağımda kalan hisler, çöküşler.

İntihar, en acınası yöntem,

Gençliğin yanılgısı,

Yüzlerde kurtuluş aramak boş,

Katil değil o, kin bürür gözünü,

Soru sormaz, sessiz ve derin.

Boğulacak mısın?

Gülmeye sebep çok,

Şarkılar üzmez beni,

Alternatif gerçeklikte bir son,

Cennete gidilmişlik, hafif bir mutluluk.

Ama kalpte kriz,

Kısa mutluluğun ardından,

An meselesi,

Çağımıza uygun muyum?

Kulaklıkta melodi,

Dijital satırlarda yazıyorum,
Tanrıların aklına gelmezdi matbaanın sonrası,
Hayatım güzel, yarınım da,
Ölümüm ani değil,
Kızımı kaybetmeyeceğim,
Küreğimi çeken yalnız kayıkçı,
Bataryası tükenen radyo,
Sesim azalıyor yavaşça,
Şarkı söyleyeceğim,
Ama sarhoşum,
Sözler anlamını kaybediyor,
Sanatçı keyifli, seyirci biliyor,
Hiçbir şey mantıklı değil aslında,
Ama yürek, sorgulamaya yetmez,
Kinle dolu seyirci, iade bekler.
Metro sesleriyle uyanıyorum,
Gülümseyen insanlar,
Ben de gerginim,
Ama mutluyum,
Şehir mahvolmuş,
Gülenler hasta,
Bakışanlar sapık,
Yaşayanlar rahat, sorgulanarak,
Okunmamış binlerce mail,
Melodi değişiyor,
Hayata bakış da,
İnsanlar nasıl manipüle oluyor inanılmaz,
Köydekiler çağdaşlık der mi?

Gülüyorlar mı?

Rusya'nın eski döneminde,

Ekmek taşıyan babalar,

Keyif ister mi?

Gülüp geçmeli aslında,

Mutluluk endeksi şikeli,

Ülkede kim mutlu olmak ister?

Araştırma yok, kanıt yok,

Hayat benim yorumum,

Kimse yüzüme bakmaz,

Herkes aceleyle koşar,

Azrail peşimde sanır,

Para eksilir cüzdanlardan,

Her yer dolu,

Üzgünlük şarkısı yayıldı,

Ben mi keşfediyorum?

Siz mi akılsızsınız?

ah bu başıma gelenler.

Uzun zaman geçti,

Yarınlarım bulanık,

Günlerim ise karışık,

İyi miyim bilmiyorum,

Yarının salladığı eli göremeyen,

Bitkinliğin koynunda,

Yatağa girmek istiyorum sadece.

Boğulduğum su mu bu?

Ama nefes alıyorum,
Bir mektup yazıldı bana,
Yatağımın başında,
Oku diye,
Ama huysuzlanma,
Gelmeyecek biliyorsun.

Sahiplerinin verdiği darlık,
Başımı sıkan migren,
Aslında fısıldıyor gerçeği,
Aciz vücudumun sınırlarını,
Gidebileceğim yerlerin kalmadığını,
Bunu kabullenmekte güçsüzüm.

Geleceğim yok gibi,
Ben sadece ruhun nehirlerinden akıp,
Önüme açılmayacak kapıların,
Yansımalarını görmek istiyorum,
Ama yansımam olmamalı.
Siz asla bilemeyeceksiniz,
Neler saklı ardımda,
Ne var, ne yok bilinmez,
Sinyal yok, ben nereden biliyorum?

Bu uyanıklığım size dert mi?
Geçeceksiniz,
Bazen fark edeceksin,
Kafanın içindeki o yol ayrımını,

Boğazın düğümlenecek,
Karar veremeyeceksin,
Hayır, vermeyeceksin.

Sadece gözünü kapatacaksın,
Nefesini alacaksın,
Kaderinin gözlerine tuttuğu ışığı,
Takip edeceksin aciz gözlerinle.

Ama bu kaderini seçemediğin anlamına mı?
Belki ölümsüz olmak iyi değildir,
Belki şişedeki su,
Birinin son çaresidir yaşamak için,
Ama ormanları yakmak da içten gelir kimi zaman.

Ya ormanda evi yanan bir kunduz olsaydın?
Şişe değil suyu şeytan görürdün,
Kurtarıcı değil midir su?
Suçlu olan şişe aslında,
Hayal dünyasında yaşanacakları sevip saydıktan sonra,

Ne işe yarar gerçekten başıma gelecekler,
Belki de gelmeyecekler.
Önceliklerin arasında selam verecek boşluk yoksa,
İnsanoğlu vazgeçer her şeyden,
Bıkacak varoluştan,
Çıkış yolu isteyecek tanrıdan.

Ama sanmayın ki tanrı var,
Elimdeki peçeteye düşen teri hissetsem bile,
Ne manası vardı silmemin?
Hücrenin kanser olası mı vardı,
İnsanları katledecek?

Şuuru var sanıyorum,
Denk geldikçe...
Okul yollarından çocukları izliyorum,
Neşelerini kıskanıyorum,
Sanki yarın yokmuşçasına,

Anne babalarının hazırlayacağı yemeğe muhtaç,
Ama unutuyorlar bu gerçeği,
Güne devam ediyorlar,
Ağlamalarıyla bitiyor mutlulukları.

Denge olmayacaktır,
Bunun adı kader değil,
Çocuklarda yol ayrımı mı olacak,
Sen bunu soracaksın,
Kendini ne sanıyorsun?

Ama hayat size kanıt sunmayacak,
Beyniniz oyun oynayacak size,
Yok olduğunuza inandıracak,
Herkesi ve sizi toprağın altına sokacak.

Belki hayattasınız sandıracak,

Ömür boyu işe yollayacak,

Belki evleneceksiniz,

Ama eşinizin küfürleri arasında,

Bir mutlu söze muhtaç olacaksınız.

O zaman siz toprak altında olmaz mısınız?

Ama hani ölüler huzurluydu?

teması geride kalmaktır herhalde.

Sana bir iyilik yapayım, buradan çık, hayatını kur ve beni geride bırak. Ben seni isteyeceğim, belki de çekişmek istemeyen zıt kutupların denklemini kuracak çiftiz. Belki de yanmak istemeyen bir mazotuz ki çakmakları çok çaktılar, Belki de sadece, sadece bağlanmayı içiçe girmek sanacak kadar saf ve birbirimizi tanımayanlarız. Olamaz mı? Çoktandır öyle, belki de araya rüzgarlar girince oldu, Belki de var günahlarının yüzüne olan sert yansıması bu güzelliğin, hoşlanırım ama bilirim. Belki de yok olup gidecek o zamanlarının duraksadığı tek yer olan yazıdır yaşayabildiğin tek yer, Ya da olmamalı belki de o bir yer, yeri olmalı.

Hayır olmayacak, istediğim yerde konuşurum, yazarım ve iletişimde kalırım. Sen mi karışacaksın buna, yarının olmadığını biliyorsun. Bırak da bu tekilliğin içinde kalan son zaman taneciklerinin içindeki anıyı ben belirleyeyim, izin ver bana. İzin ver. Kendimi öldüreyim.

Ya da sadece o dilimden akan tanelerin olumsuz görüntülerinin kafamdan sildiğimi düşünerek salyasızlık sendromuna girmeliyim.

Ya da sensizliği sevmeliyim, ama sensizliğin sevilecek yanı olsa idi, ben koynuna sızma görevini şeytandan mı alırdım? Halbuki meleklerin üstleneceği şeylerdi bunlar, şüpheyi o zaman yazdım kendime.

Akılsız olsam da işliyor tıkır tıkır aklım,

belki de beynimdeki her kıvrımdır sana hesap sormak için gideceğim yol.

Belki de elektriktir sadece yaşamamı isteyen şey, değil kendi ruhum.

Ruhum varsa ki çıkıyordur dudaklarımdan her yalanımda,

ruhum varsa ki yoktur,

kalmamıştır yüreğimde,

söyleyebilirim rahatlıkla.

düşünmeyi çoktan bıraktım.

aslında soyut dünya hakkında söylenecek çok şey var,

duygular mı tanrı mı, ya da tut öbür uçtan varlık mı, madde de olur gerçi,

bunu düşünecek zamanı nereden buluyorlar?

orospu çocuğu filozoflar,

kıskanmalı mıyım onları?

gerçi içten içe kıskanmadan yaşayamam onları, dertsiz pezevenkler.

ya da bir takvimi tutsana ellerinle, düşünsene her gördüğün nokta yirmi dört saat,

bir cenaze düşün, tabutu tutuyorum ellerimle, bir ölü bedeni taşıyorum,

tanıdık geldi aslında...

ya da bir oltayı tut ellerinle, çevirdikçe gelsin balık, ölüm yaşam döngüsü.

yemek zorunda mı?

aslında klavyenin hışırtısı çok kafa açıcı, ama çok etkileyici,

yüzlerce tuş emrinin altında, bastıkça titriyorlar, ekrana geçiyor izlerin

ekran izlerini taşıdıkça utanıyordur emin ol, ondan dolayı ikinci el ekran almam

klavyenin izlerini taşır, uğursuzdur o.

ama inanamazsın ki yokluğu tuttum ben, taraftar gibi değil,
yokluğu gerçekten tuttum.
ellerimde hissettim kendisini, herkes soyut der ya,
yokluk dediğim de fakirlik değil ha anlamasınlar saçma saçma amınakoyayım,
fakir değilim ben,
sonra anlatırım.
ya bu kafein işini bırakmak lazım aslında,
ama bıraksam ne olacak ki uyumamak için bahane eksilmesi dışında,
uyusam da göreceğim kabuslar cabası rüyamda
yapacağım kafiyenin amına koyayım da
görün.

bugün yeniden doğarım herhalde.

taksici söyledi, iki duble içmeli.

sahiden taksici söyledi, sağlıklıymış
doktor gelmiş arabasına, sağlık sırrını sormuş,
iki duble içiyorum demiş doktora bakıp arabayı salarcasına,
doktor şaşırır, ben de şaşırdım gerçekten.

hayatın anıları ne kadar değişik, bana bile somut yazdırır.
ama yok mu o taksici, bin beş yüz lira almayı bildi,

komisyon dedi hatta bin altıyüz kesti,

kahpelik yatmıştı bilirim perdenin ardından,

ekmek parası olsun canım abim,

rakın benden olsun.

ama sana sağlık olsun.

ömrün uzun olsun, benden de.